

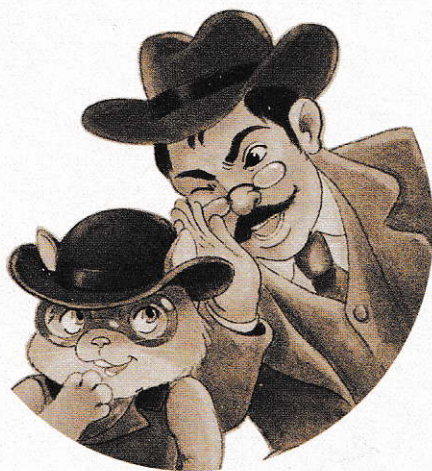
Cristian Greșanu

I.L. CARAGIALE

ȘI MAGIA CUVINTELOR

Motanul Oscar și genialii săi prieteni

Ilustrații de Alexandra Goldillo

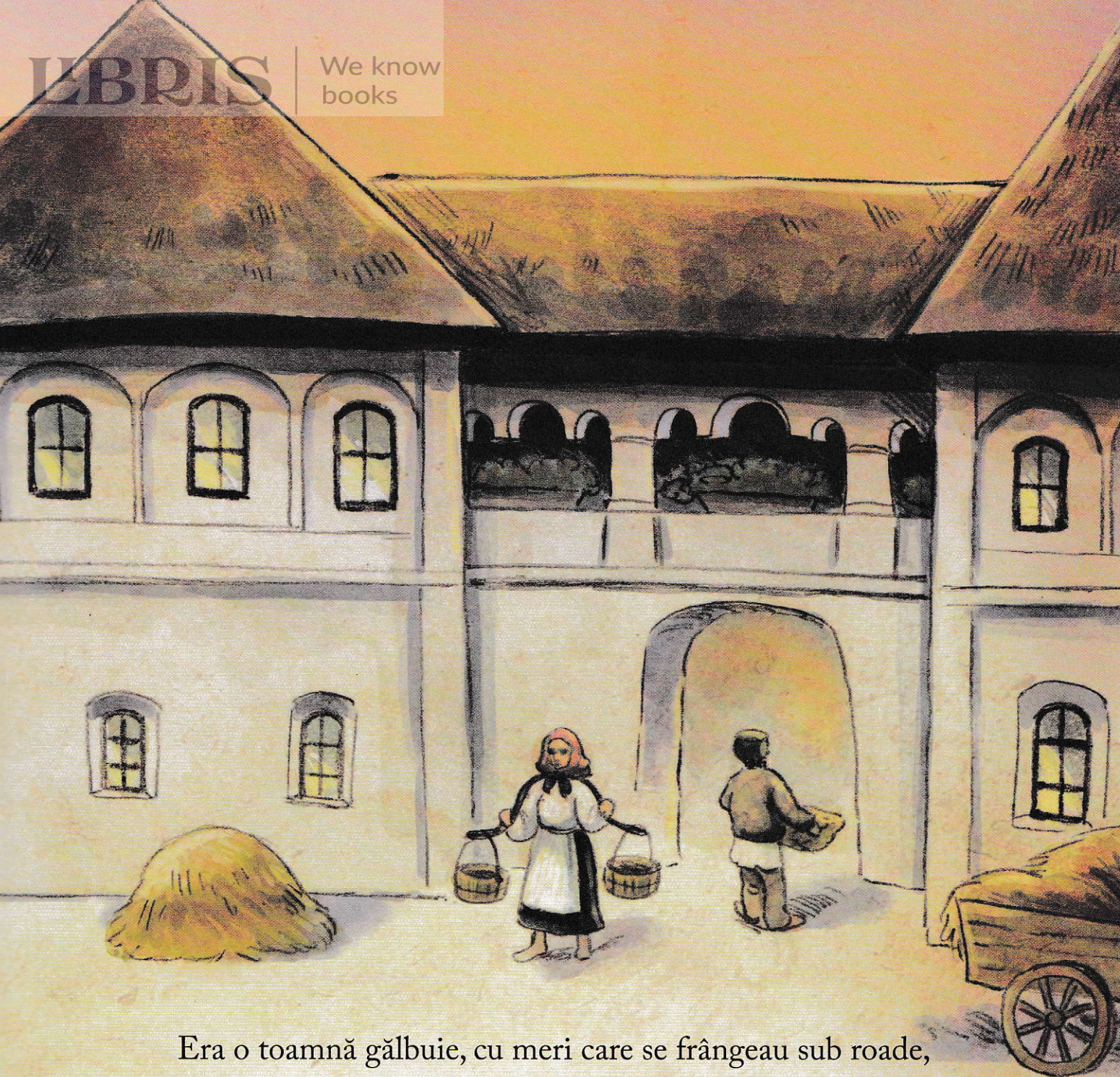

corintjunior

LIBRIS

We know
books

Era o toamnă gălbuie, cu meri care se frângeau sub roade, peri parfumați și soare dogoritor.

Mergeam țintă spre Popești, la hanul lui Mânjoală, unde aveam o răfuială cu un cotoi bătrân, mare meșter în învârteli necurate.

Am ajuns spre seară, flămând și obosit, și cu cine crezi că am dat nas în nas, mă rog, bot în nas?

Ghici? Cu Iancu Caragiale, care tocmai dovedise o porție de cârnați și sorbea tacticos dintr-un pahar cu vin rubiniu.

— Să trăiește, nene! i-am spus bucuros și am dat să-l îmbrățișez.

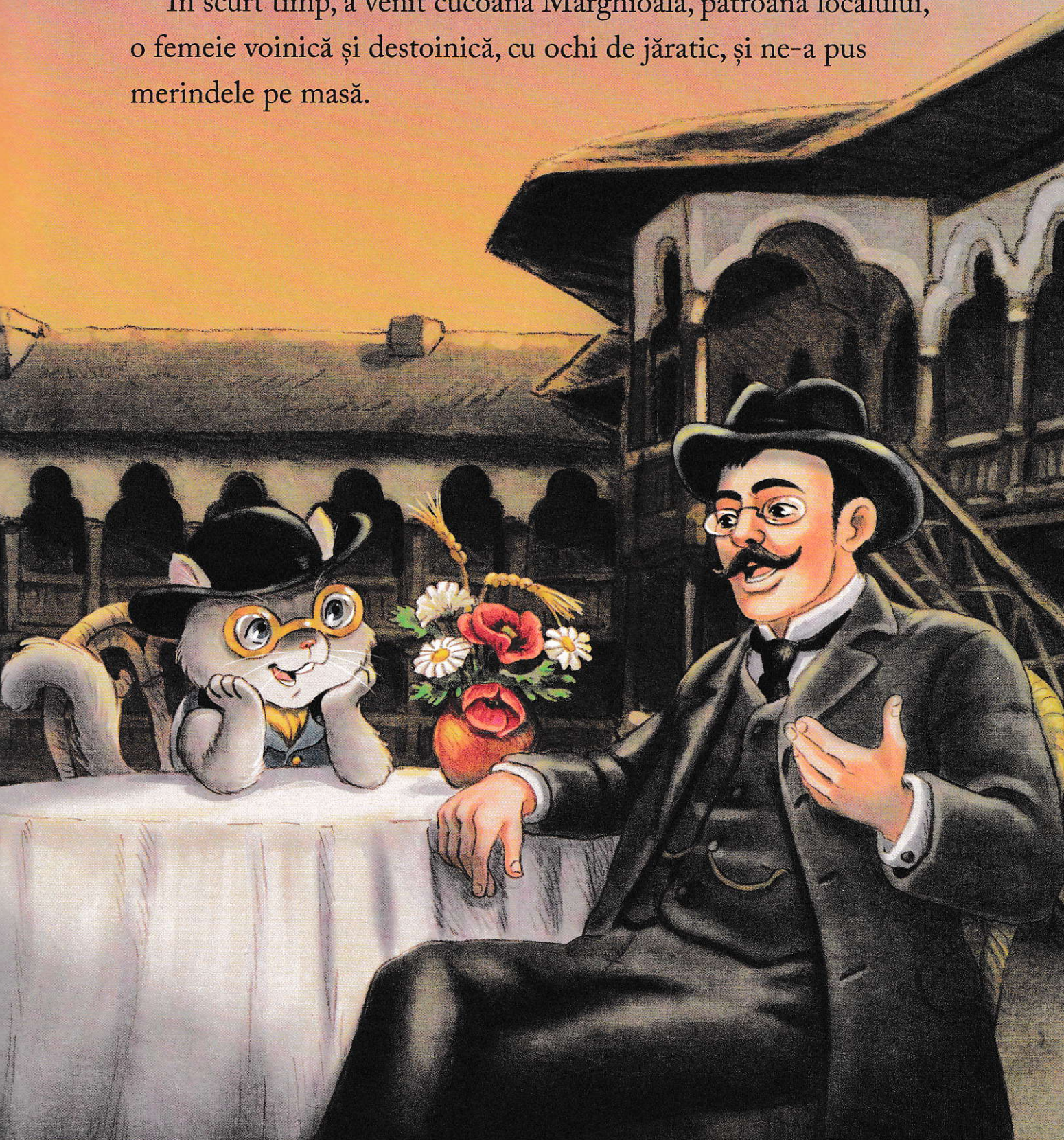
— Piei! mi-a zis, apoi s-a uitat mai bine, m-a fixat iscoditor și a exclamat: Oscar, ce naiba cauți tu în pustietățile astea?

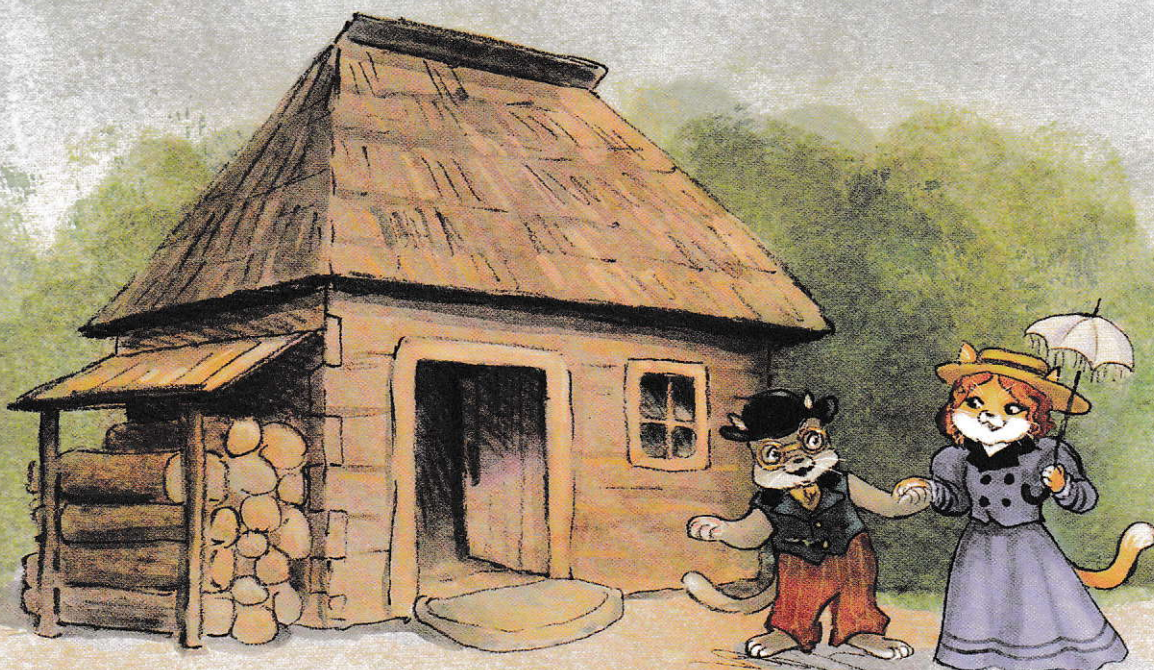

— Iancule, am niște treburî încurcate aici! Vreau să mă socotesc cu un cotoi ciudat și obraznic. Probleme de amor, înțelegi?

— Frate, ia-ți un scaun! Voi cere să ni se aducă o găscă friptă și hai să-mi povestești pe îndelete!

În scurt timp, a venit cucoana Marghioala, patroana localului, o femeie voinică și destoinică, cu ochi de jărat, și ne-a pus merindele pe masă.

Am început să-i povestesc, dar voi scurta totul ca să nu te plictisesc.

— Drăguțule, mi s-au aprins călcâiele după Aurica, o pisicuță zveltă din vecini, și ne făceam planuri de viitor, ba chiar închiriaserăm un șopron și visam să ne mutăm împreună. Într-o zi, am plănuit să ieșim hai-hui la plimbare și, tot vorbind, fericiți, ne-am rătăcit. Când seara ne-a prins în apropierea hanului, eram flămânzi și buimaci. Din senin a apărut un pisoi negru uriaș, care ne-a invitat să mergem cu el.

— Mă numesc Marinică, s-a prezentat el, micios. Dați-mi voie să vă fiu gazdă în noaptea asta! Cucoana, stăpâna mea, va avea grijă de noi cu o masă caldă și un somn tihnit pe laviță.

Nu prea mi-au plăcut ocheadele pe care i le arunca Auricăi – torcea într-un fel anume –, dar mi-am zis că sunt năluciri și am acceptat invitația.

Iancu asculta amuzat și oarecum distrat și doar privirea lui mă sfredelea iscoditoare.

— Și zi așa, băiete, bătrânul ticălos te-a vrăjit, ți-a făcut farmece, ai ieșit pentru o clipă și ai rătăcit câteva ore, iar el plecase între timp cu Aurica, și te-ai trezit singur dimineața la han.

